

Az ötvenes évek eleién

SZABÓ LŐRINC

A HUSZONHATODIK ÉV

- részletek -

VALAMI ÖRÖK

Valami örök tovasuhogás
 valami csöndbe, puha végtelenbe,
 valami tegnap, mely mintha ma lenne,
 valami vízalatti ragyogás,
 valami messze, panasznéma gyász,
 valami jaj, melynek már nincs keserve,
 valami vágy s a vágy tilalma benne,
 valami könnyű, szellőhalk varázs,
 valami, ami nem is valami,
 valami még kevesebb, az, ami
 valami tűntén kezd csak sejleni,
 valami lassú, árnyhűs rejtelem,
 valami, ami újul szüntelen,
 valami gyors, lőtt seb a szívemen.

OMLÓ SZIRTRÓL

De voltál légyen bármi s bármilyen,
 most, hogy nem vagy, s mert hinni lehetetlen,
 hogy a csillagkavaró egyetemben
 még egy zátonyon találkozz velem
 s újra megadhasd mindazt, kedvesem,
 amit huszonöt éven át szívedben
 s ifjú lelkedben annyira szerettem,
 s mert bennem is fogy az élő jelen:
 szirtemről (omló szirt! halálod éve!)

Egy szonett kézirata

érzékeink és tudatunk cseréje
szűntén csak nézek az örök időbe
s elnémít látni, hogy a végtelen
zajlásban minden, ami volt, milyen
tökéletesen jelentéktelen.

ORAVECZ IMRE 1972. SZEPTEMBER

- részlet -

Kezdetben jött

Oravecz Imre

tőled ez, az, levél, vagy lap néhanap, olykor többoldalas, olykor csak pár soros híradás, általánosságban mozgó, hevenyészett és felületes, nekem mégis becses, mert megtudtam belőle, hogy vagy, és ezzel kimondatlanul arra biztatsz, hogy én is legyek, hiszen a legrosszabb végül is nem történt meg, és azt is, hogy nem akarsz egészen elszakadni tőlem, mert tartozol ennyivel magadnak és ifjúságodnak, melynek része voltam éppúgy, mint te az enyémnek, igaz, voltak kisebb-nagyobb szünetek, és én sem válaszoltam mindenre és mindjárt, mert nem akartam tovább tépázni, amúgy is megtépázott hitemet, hogy újra lehet kezdeni, ha nem is azt, amit veled kezdtem, de mást és mással és érdemes, hiszen *még nem harangoztak, nemhogy este volna*, mégis volt valami folytonosságféle, és mint bűvópatak csörgedezett vereségem felszíne alatt, egyszer aztán, sok éve már, postai úton sejtetni engedted, hogy annak idején alighanem tévedtél, de most már, úgymond, késő, majd ellentmondó módon váratlanul látogatást helyeztél kilátásba, ám végül mégsem jöttél, és nem jött más se többé, se levél, se lap, és azóta nem tudom, hol vagy, mit csinálsz, kivel élsz, miért, azóta mégis olyan, mintha egyszer s mindenkorra mindent tudnék rólad, és attól, hogy olyan, már semmit sem akarok tudni.